

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: **P. Č., H.**, *zastúpený: JUDr. V. F., advokátom, H., N.*, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Vazovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 25784/2011 zo dňa 02. februára 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/30/2011-56 zo dňa 14. decembra 2011, jednomyseľne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/30/2011-56 zo dňa 14. decembra 2011 **p o t v r d z u j e.**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

O d ô v o d n e n i e

I.

Napadnutým rozsudkom č. k. 13S/30/2011-56 zo dňa 14.12.2011 Krajský súd v Trenčíne zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 25784/2011 zo dňa 02.02.2011, ktorým podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), potvrdil rozhodnutie Colného úradu Trenčín č. 10504/2010-6631, Tr. 40/2010 zo dňa 04.05.2010 a odvolanie žalobcu zamietol.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že medzi vlastníkom garáže a žalobcom existoval nájomný vzťah, predmetom ktorého bol nájom garáže. Sporná bola skutočnosť, či v čase keď si žalobca prenajímal predmetnú garáž bola táto prázdna alebo už vtedy sa v nej nádoby s liehom nachádzali a tiež skutočnosť, či predmetom nájmu bola celá garáž, alebo len jej časť. Žalobca uviedol, že v čase prenájmu garáže vedel, že sa v nej nachádzajú nejaké nádoby väčšieho objemu, ale o ich obsah sa bližšie nezaujímal. Obsah týchto nádob presnejšie nepoznal ani neskúmal, iba cítil, že jemne zapáchali po liehu. V priebehu konania sa nepodarilo odstrániť rozpory vo výpovediach vlastníka garáže a jej nájomcu (žalobcu), v súvislosti so skutočnosťou, či v čase, keď si žalobca prenajímal predmetnú garáž bola táto prázdna, alebo sa v nej už predmetné nádoby s liehom nachádzali. Bolo vecou žalobcu, aby na svoje tvrdenie, že už v čase vzniku nájmu sa nádoby s liehom v garáži nachádzali a on o ich obsahu nemal vedomosť, predložil dôkazy a nie je povinnosťou žalovaného vykonávať dokazovanie na uvádzané skutočnosti. Žalobca ani v žalobe nepredložil žiadne relevantné dôkazy o pôvode a spôsobe nadobudnutia liehu, ktorý bol u neho preukázateľne zistený pri miestnej kontrole dňa 14.05.2009. Bez ohľadu na to, či žalobca nakladá alebo nakladal so zaisteným liehom ako s vlastným, naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 47a ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z.z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z.z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 105/2004 Z.z.), aj keď zavineného z nevedomej nedbanlivosti. Žalobca vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery mal alebo mohol vedieť, že nie je oprávnený mať u seba v držbe lieh, ktorého pôvod alebo spôsob nadobudnutia nevie preukázať v súlade so zákonom č. 105/2004 Z.z.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zruší. V dôvodoch namietal, že ho nemožno označovať za daňového dlžníka iba z dôvodu, že nevie preukázať spôsob a pôvod predmetného liehu, ktorý mal byť u neho zaistený. Je pravdou, že disponoval ako nájomca s uvedenou garážou, čo ani nikdy nepopieral, avšak túto mal prenajatú pre jeho účel a na uskladnenie pneumatík mu postačoval voľný priestor v garáži a veci vlastníka alebo niekoho iného, nachádzajúce sa v garáži mu neprekážali a nezaujímal sa o ne. Tieto veci podľa žalobcu patrili prenajímateľovi O. Z., s ktorým sa o možnosti ich ponechania v garáži počas jeho nájmu garáže dohodli. Preto aj plastové nádoby s liehom neboli jeho, nedisponoval nimi a nepatrili mu.

Keďže s uvedenými vecami nedisponoval a ani mu nepatrili, nemožno ho pokladať za daňového dlžníka a nemožno ani vyvodzovať, že sa uvedené veci u neho (teda v jeho dispozícii) nachádzali. Na vyvodzovanie jeho zodpovednosti je potrebné preukázať subjektívnu stránku, teda aspoň jeho vedomosť o tom, že obsahom nádob je lieh a že tento

lieh nebol zdanený a taktiež, či s týmto liehom akýmkoľvek spôsobom disponoval. Tieto skutočnosti nie je možné preukázať, nakoľko nezodpovedajú skutočnosti. Uvedený lieh žalobca nenadobudol, nedisponoval s ním a ani sa u neho (teda v časti priestoru, ktorý mal k dispozícii – v nájme) nenachádzal a nemá žiadnu možnosť preukázať pôvod a spôsob jeho nadobudnutia. Z uvedeného dôvodu preto nemôže byť žalobca považovaný za daňového dlžníka. V tejto súvislosti je podľa názoru žalobcu nepodstatné, či mal žalobca prenajatú celú garáž alebo len jej časť. Je pochopiteľné, že prenajímateľ garáže akúkoľvek svoju vedomosť o liehu, resp. nádobách, v ktorých sa nachádzal lieh v garáži poprel, aby sa tak vyhol svojej zodpovednosti.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na ustanovenia § 2, § 3, § 4 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 372/1990 Zb.) a na § 47a zákona č. 105/2004 Z.z. a uviedol, že námietky v odvolaní sú totožné s námietkami, ktoré žalobca vzniesol už v podanom odvolaní v správnom konaní a v žalobnom návrhu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že medzi vlastníkom garáže, p. O. Z. a žalobcom existoval nájomný vzťah, predmetom ktorého bol nájom garáže, keďže ako žalobca, tak aj vlastník garáže túto skutočnosť vo svojich vyjadreniach potvrdzujú. Rozpornou skutočnosťou vo vyjadreniach vlastníka garáže a žalobcu je skutočnosť, či v čase, keď si žalobca prenajímal predmetnú garáž, bola táto prázdna alebo už toho času sa v nej nádoby s liehom nachádzali. Spornou bola tiež skutočnosť, či predmetom nájmu bola celá garáž alebo len jej časť.

Žalovaný zotrváva na svojom právnom názore, že otázka vlastníctva liehu, resp. námietka o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci je z hľadiska vyvodzovania žalobcovej deliktuálnej zodpovednosti právne irelevantná, pričom tento svoj záver žalovaný opiera o zákonné ustanovenie § 47a ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z.z. Použijúc logický a gramatický výklad tohto ustanovenia je potrebné prijať záver, že vždy v prvom rade je potrebné skúmať a riadne a jednoznačne preukázať vlastníctvo k liehu a až keď vlastník liehu nie je známy alebo vlastníka nie je možné relevantným spôsobom zistiť, prichádza do úvahy držba, čo zákonodarca vyjadril slovným spojením „*bez ohľadu na to, či nakladá, alebo nakladal s liehom ako s vlastným*“.

Ako je z § 47a ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z.z. zrejmé, v prvom rade zákon počíta s tým, že protiprávneho konania sa fyzická osoba dopustí tým, že táto nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal. Pojem *nachádza* alebo *nachádzal*, však nemožno vykladať z hľadiska len jeho fyzického umiestnenia, či už v budove (garáž), parcele alebo na voľnom priestranstve, ale v prvom rade treba skúmať právne vzťahy viažuce sa k tomuto liehu, pričom toto slovné vyjadrenie predpokladá priame právne panstvo nad vecou, t.j. právo vlastníka, aby všeobecne podľa svojej vôle s vecou nakladal (ide o právo absolútne). Až následne, keď vlastnícke právo k veci nie je možné právne relevantným spôsobom zistiť, zákon vo svojom znení viaže vyvodzovanie právnej zodpovednosti

za spáchaný priestupok voči osobe, bez ohľadu na to, či táto fyzická osoba, u ktorej sa takýto lieh nachádzal, nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným. Na základe uvedeného považuje žalovaný názor žalobcu, že osobou, ktorá je vlastníkom liehu a osobou, ktorá disponovala liehom a u ktorej sa v skutočnosti lieh nachádzal, je vlastník garáže p. O. Z., za nesprávny, keďže ako bolo vyššie uvedené, v konaní jednoznačne preukázanou skutočnosťou je existencia nájomného vzťahu medzi žalobcom a vlastníkom garáže.

Rozhodujúcou skutočnosťou je tiež fakt, čo v konečnom dôsledku taktiež uvádzal sám žalobca vo svojich vyjadreniach, že mu boli odovzdané kľúče od zámku na dverách garáže, pričom samotné dvere do garáže zabezpečil tiež svojim visiacim zámkom, t.j. ako jediný disponoval vstupom do garáže, pričom majiteľ garáže ho kontaktoval „iba vo veci peňazí za prenájom garáže“ (dôkazom je Zápisnica o ústnom pojednávaní zn. 11532/2010-6631-INT zo dňa 29.04.2010), resp. povedané inak, žalobca mal sám predmetnú garáž vo svojom užívaní. S prihliadnutím na skutočnosť, že v konaní nebola jednoznačne ustálená otázka vlastníctva predmetného liehu (protichodnosť tvrdení majiteľa garáže a žalobcu), je v súlade so zákonom, ak za nepreukázanie pôvodu alebo spôsobu nadobudnutia liehu, ktorý sa nachádzal v garáži, ktorá bola v čase vykonanej prehliadky priestorov garáže v užívaní žalobcu, brať na zodpovednosť práve osobu žalobcu, keďže tento lieh sa nachádzal u tejto fyzickej osoby (v priestoroch, ktoré boli v jej užívaní) a to bez ohľadu na skutočnosť, či nakladá alebo nakladal s liehom ako s vlastným.

Žalovaný poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 5Sžf/9/2010 zo dňa 26.10.2010, v ktorom je uvedené, že hypotéza normy vymedzujúca vznik daňovej povinnosti stanovuje tieto podmienky: 1/ zistenie minerálneho oleja (v tomto prípade liehu) príslušným colným orgánom, 2/ minerálny olej (lieh) sa nachádza alebo nachádzal u fyzickej osoby, 3/ táto fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia minerálneho oleja (liehu) v súlade s týmto zákonom, 4/ nie je právne významné, či táto fyzická osoba nakladá alebo nakladala s minerálnym olejom (liehom) ako s vlastným. V posudzovanom prípade bolo dôkazne preukázané, že nájdený lieh bol v dispozičnej moci žalobcu, nakoľko žalobca mal predmetnú garáž v nájme, žalobca ako jediný disponoval vstupom do garáže, pričom z vyhotovenej fotodokumentácie pri prehliadke predmetnej garáže je zrejmé, že ide o priestor bez ďalších vstupov, priečok, samostatných častí (uzamknuteľných alebo neuzamknuteľných) alebo iných vnútorných členení, t.j. preto pri posudzovaní splnenia druhej podmienky hypotézy možno mať jednoznačne za to, že lieh akoby sa nachádzal u žalobcu a keďže otázka vlastníctva nebola jednoznačne ustálená, platí pri vyvodzovaní právnej zodpovednosti žalobcu za spáchaný priestupok premisa vyjadrená v § 47a ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z.z., bez ohľadu na to, či táto fyzická osoba, u ktorej sa takýto lieh nachádzal, nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným. Pre úplnosť žalovaný dodáva, že otázka nájmu celej garáže alebo len jej časti je právne irelevantná, pričom žalobca na podporu svojich konaní nepredložil žiadny právne relevantný dôkaz.

K námietke žalobcu, že na vyvodzovanie jeho zodpovednosti je potrebné preukázať subjektívnu stránku veci, žalovaný uvádza, že podľa § 4 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.

priestupok možno spáchať z nedbanlivosti, ktorá môže byť vedomá alebo nevedomá alebo úmyselne, pričom platí, že na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie (§ 3 zákona č. 372/1990 Zb.). V zmysle uvedeného možno konštatovať, že žalobca spáchal priestupok z nedbanlivosti a to nevedome (nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol), čím prišlo k naplneniu subjektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, najmenej päť dní vopred, rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom od 01.05.2011) a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že prvostupňový správny orgán, Colný úrad Trenčín rozhodnutím č. 10504/2010-6631, Tr. 40/2010 zo dňa 04.05.2010 podľa § 46 správneho poriadku a § 47a ods. 2 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z.z. uložil žalobcovi pokutu vo výške 1.659,69 €, keďže bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 47a ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z.z., ktorého sa dopustil tým, že nevie preukázať v súlade s týmto zákonom, pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu špecifikovaného v tabuľke 1 u neho zisteného, ktorý sa u neho nachádzal a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladal s liehom ako s vlastným. Predmetný lieh bol u žalobcu zistený dňa 14.05.2009 v rámci prehliadky nebytových priestorov – garáže, ktorú mal v tom čase žalobca v prenájme, vykonanej colníkmi Colného kriminálneho úradu – Pobočka CKÚ Trnava. Z vykonaného miestneho zisťovania vyplynulo, že v priestoroch predmetnej garáže sa okrem iného nachádzali umelohmotné nádoby naplnené neznámou tekutinou zapáchajúcou po liehu. Expertízou Colného laboratória CR SR Bratislava bolo preukázané, že ide o lieh, v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 105/2004 Z.z., v koncentrácii a množstve uvedenom v tabuľke 1 rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa. Proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný, ako odvolací orgán zamietol a napadnuté rozhodnutie Colného úradu Trenčín č. 10504/2010-6631, Tr. 40/2010 zo dňa 04.05.2010 potvrdil, pretože sa stotožnil so skutkovými zisteniami, ako aj s právnym záverom prvostupňového rozhodnutia.

Podľa § 47a ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z.z. *priestupku sa dopustí fyzická osoba, ak nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal, a to bez ohľadu na to,*

či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

Podľa § 47a ods. 2 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z.z. colný úrad uloží pokutu vo výške 50% dane pripadajúcej na množstvo zisteného liehu, najmenej však 1 659,69 €, za priestupok podľa odseku 1 písm. c/ a taký lieh zabezpečí.

Podľa § 47a ods. 4 zákona č. 105/2004 Z.z. na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahuje všeobecný predpis o priestupkoch.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 3 zákona č. 372/1990 Zb. na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupok je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel'

a) vedel, že môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí, alebo

b) nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

V prejednáwanej veci bolo sporné, koho je možné pokladať za daňového dlžníka, keď vlastnícke právo k liehu, ktorý bol zaistený u žalobcu v garáži, ktorú mal prenajatú od jej vlastníka O. Z., nebolo možné jednoznačným spôsobom preukázať. Tvrdenia majiteľa garáže a žalobcu sa v tomto smere v značnej miere odlišovali. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní zn. 11532/2010-6631-INT, Spis č. 3735/2010, Tr. 40/2010 zo dňa 29.04.2010 je zrejmé, že právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca mal prenajatú garáž na základe ústnej dohody iba na uskladnenie pneumatík, preto mu veci v garáži, ktoré tam mal odložené majiteľ, nezavadzali, nezaujímal sa o ne a ani nepoznal ich podstatu a charakter. Je pravdou, že žalobca v danom čase pravdepodobne ako jediný disponoval vstupom do garáže, ale nedisponoval celým priestorom garáže. O tom, že v kanistroch sa nachádzal lieh, vedomosť nemal, mal iba tušenie, že tam je nejaká látka zapáchajúca po liehu. Táto skutočnosť nemôže byť dôvodom opodstatňujúcim stíhanie žalobcu, ako obvineného z priestupku, nakoľko okrem objektívnej stránky nie je naplnená ani subjektívna stránka skutkovej podstaty stíhaného priestupku.

V zápisnici o podaní vysvetlenia O. Z. uviedol, že garáž ponúkol na prenájom nalepením inzerátu na dvere garáže, po krátkom čase sa mu ozval žalobca, že má záujem o prenájom garáže. Pri osobnom stretnutí mu ukázal garáž, ktorá bola prázdna. Upozornil

ho na to, že vchod môže byť pre auto úzky, na čo mu žalobca odpovedal, že garáž potrebuje len na uskladnenie svojich vecí z predošlej prevádzky. Žalobca mu dal 3.000,-Sk a rozišli sa. Odvtedy v garáži nebol. Kľúče od garáže mal dva, ktoré mu odovzdal. Garáž bola prázdna, keďže predtým ju mala prenajatá hudobná skupina. Táto skupina oblepila steny garáže prázdnyimi obalmi od vajíčok, kvôli zvuku. Ďalšie peniaze za nájom mu žalobca odovzdal vždy niekde vonku. Počas prenájmu nemal vôbec prístup do garáže. Mal len kľúč od visiaceho zámku, ale od dverí nie.

V zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 19.02.2010 žalobca uviedol, že na základe inzerátu oslovil prenajímateľa O. Z. Z obhliadky garáže si pamätá, že steny boli oblepené obalmi z vajec, nachádzalo sa tam nejaké náradie a bandasky. Boli to plastové bandasky bielej a modrej farby. Žalobca plánoval v garáži uskladňovať veci z bývalej podnikateľskej činnosti a pneumatiky. S majiteľom sa dohodli na prenájme garáže s tým, že veci, ktoré sú tam v prípade potreby odstráni. Zo začiatku žalobca garáž navštevoval častejšie a po uskladnení jeho vecí už len sporadicky. Od garáže dostal kľúč od vložky zámku a dvere zabezpečil svojim visiacim zámkom. Garáž užíval zhruba sedem - osem mesiacov. O tom, že sa v bandaskách nachádza tekutina, ktorá jemu páchla po citróne s nádychom liehu vedel. Po celú dobu ho majiteľ garáže kontaktoval iba vo veci nájomného a o veci z garáže nejavil záujem.

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že problematikou týkajúcou sa zisťovania pôvodu predmetov podliehajúcich daňovej povinnosti sa už najvyšší súd zaoberal vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 Sžf/9/2010. V uvedenom rozhodnutí sa najvyšší súd zaoberal daňovou povinnosťou týkajúcou sa minerálneho oleja. V odôvodnení uviedol: Hypotéza normy (§ 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z.z. o spotrebnej dani z minerálneho oleja v znení neskorších predpisov) stanovuje tieto podmienky:

- 1) zistenie minerálneho oleja príslušným colným orgánom
- 2) minerálny olej sa nachádza alebo nachádzal u právnickej alebo fyzickej osoby
- 3) táto právnická alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia minerálneho oleja v súlade s týmto zákonom
- 4) nie je právne významné, či táto fyzická alebo právnická osoba nakladá alebo nakladala s minerálnym olejom ako s vlastným.

Uvedené je možné aplikovať aj na prejednávany prípad a ustanovenie § 47a ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z.z.

- 1) zistenie liehu príslušným colným orgánom,
- 2) lieh sa nachádza alebo nachádzal u fyzickej osoby,
- 3) táto fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade so zákonom č. 105/2004 Z.z.,
- 4) nie je právne významné, či táto fyzická osoba nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

Priestupok môže byť spáchaný úmyselným alebo nedbanlivostným zavinením. Keďže § 47a ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z.z. nestanovuje, že na spáchanie tohto priestupku je potrebné úmyselné zavinenie, postačuje aj zavinenie z nedbanlivosti. V tejto súvislosti poukazuje senát odvolacieho súdu na svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť (napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/256/2010 zo dňa 08.02.2011), z ktorej je zrejmé, že pri zavinení z nevedomej nedbanlivosti je zodpovednosť fyzickej osoby založená na povinnosti tejto osoby predvídať určité skutočnosti.

Zavinenie je založené na intelektuálnej a vôľovej zložke. Existujú dva druhy zavinenia; úmyselné a nedbanlivostné. Rozdiel medzi úmyselným a nedbanlivostným zavinením spočíva v tom, že pri zavinení z nedbanlivosti a to pri vedomej nedbanlivosti páchatel' priestupku vie, že môže spôsobiť následok, kým pri nevedomej nedbanlivosti o tejto možnosti ani nemusí vedieť. U páchatel'a, ktorý pácha priestupok z nevedomej nedbanlivosti, je zodpovednosť založená na povinnosti a súčasne i možnosti predvídať určité skutočnosti, a preto sa od neho vyžaduje určitá miera opatrnosti. Podmienky zodpovednosti sú ustanovené kumulatívne spojením prvkov, ktoré sú rovnocenné, t.j. vedieť mal a mohol. V prejednávanej veci došlo k naplneniu všetkých štyroch znakov skutkovej podstaty priestupku, vrátane jeho subjektívnej stránky tým, že žalobcovi chýbala určitá miera opatrnosti v tom, že ak už pri prenajímaní garáže vedel o prítomnosti plastových bandasiek, nepresvedčil sa, či ich obsah nepodlieha daňovej povinnosti, prípadne si nezabezpečil iný dôkaz, ktorý by potvrdil, že predmetné bandasky sa v garáži nachádzali už skôr, pred tým, ako si garáž prenajal.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Žalobca v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu. Na základe uvedeného najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/30/2011-56 zo dňa 14.12.2011 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 03. apríla 2012

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková